

Appel til Ministeriet, idet man ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at følge Udvalgets Indstilling om at udelukke Appel til Ministeriet af Spørgsmaalet om, hvorvidt Ulykkestilfældet har medført saadanne Følger, at det begrundet Krav paa Dagpenge eller Invaliditetserstatning. Da en Kendelse, der gaar ud paa, at et Ulykkestilfælde ikke har medført saadanne Følger, nemlig fører til samme negative Resultat for den forsikrede som en Kendelse, hvorved det benægtes, at der overhovedet foreligger et Ulykkestilfælde, anser man det for rimeligt, at der gives samme Adgang til Appel i det første som i det sidste Tilfælde, idet en Afgørelse, der — hvad enten det sker med den ene eller den anden Motivering — *reelt* indeholder en Afvisning af den forsikredes Krav, principielt stiller ham væsentlig anderledes end en Afgørelse, hvorved der tillægges ham en Erstatning, selvom den maaske er mindre end af ham ventet. Dertil kommer, at der maa siges at være knyttet en almen Interesse til, at Ministeriet gennem Appel af de omhandlede Sager faar Lejlighed til at følge Raadets Invaliditetsbedømmelse paa det Punkt, hvor den principielt er af størst Betydning.

Det maa efter den foreslaaede Ordning betragtes som en Selvfølge, at Raadet ved Appel er fuldstændig frit stillet, saaledes at det kan foretage saavel Forhøjelser som Nedsættelser.

Administrationskommissionen har endvidere foreslaaet, at Direktoratet skulde ledes af en Direktør, medens Raadet skulde ledes af en honorarlønnet Formand, der skulde opfylde Betingelserne for at være Landsdommer. Ministeriet maa imidlertid formene, at Hensynet til at tilvejebringe den størst mulige Simplification i Forbindelse med Ønskeligheden af, at Raadet gennem sin Formand holdes underrettet om Sagerne Behandling i Direktoratet, bør medføre, at Direktøren er Formand for Raadet, og man stiller derfor Forslag herom.

Da Direktoratet skal forberede og fremskaffe Oplysninger i de Sager, som er blevet afgjort af Direktoratet, og som bliver indanket for Raadet, vil det ikke være nødvendigt, at der knyttes et Kontorpersonale til Raadet. Direktoratets Personaleforhold vil blive ordnet ved Bestemmelser i Tjenestemandensloven som hidtil, hvorved bemærkes, at Direktøren i Modsætning til den nuværende Formand formentlig bør være fast Tjenestemand.

I Overensstemmelse med Kommissionen foreslaar man, at Raadet foruden af Formanden kommer til at bestaa af 2 kongevalgte

Medlemmer (hvoraf 1 Læge), 2 Repræsentanter for Arbejdsgiverne (1 for Industrierhvervene og 1 for Landbrug) og 2 Repræsentanter for Arbejderne (fordelt paa samme Maade). Endvidere foreslaar man, at der skal være 2 Repræsentanter for Søfart og 2 for Fiskeri, men disse Medlemmer skal kun deltage i Behandlingen af Sager, der vedrører Forsikringen efter Lovens Kap. VII, og kun forsaa vidt Raadet i det enkelte Tilfælde beslutter at indkalde dem.

Dersom Medlemmernes Honorar i Overensstemmelse med Administrationskommissionen fastsættes saaledes, at de 6 almindelige Medlemmer faar 1 500 Kr. aarlig og de 4 Tilforordnede 300 Kr. aarlig, vil den samlede Udgift andrage 10 200 Kr. aarlig med sædvanligt Tillæg, for Tiden 5 pCt. eller 510 Kr., ialt 10 710 Kr., medens Honorarerne til Raadets Medlemmer for Tiden andrager 29 300 Kr. Herved fremkommer en Besparelse for Statskassen paa 18 590 Kr. Endvidere maa det forventes, at Udgifterne til Diæter og Rejsegodtgørelser vil gaa betydeligt ned.

Af Hensyn til den særlige Karakter, de sønderjydske Sager har, bør formentlig den sønderjydske Afdeling indenfor Raadet bibeholdes indtil videre i det Omfang, den for Tiden har, nemlig Formanden, 2 kongevalgte Medlemmer (deraf 1 Læge), 2 Repræsentanter for Arbejdsgiverne og 2 Repræsentanter for Arbejderne, hørende til Virksomheder i de sønderjydske Landsdele.

I 4. Afsnit Sp. 4417—24 behandler Udvalget Spørgsmaalet om *Erhvervssygdomme*. Ministeriet kan tiltræde de af Udvalget herom gjorte Bemærkninger og det af samme stillede Forslag, der er optaget i Lovforslagets § 1 som nyt Stk. 3. Ved en Gennemgang af den til § 1, Stk. 3, knyttede Liste over, hvilke Erhvervssygdomme der skal medtages under Ulykkesforsikringen, vil det ses, at det kun drejer sig om en ringe Udvidelse. De i Listen nævnte Sygdomme forekommer kun sjældent her i Landet, og efter Erfaringerne saa vel herfra som fra andre Lande har de ingen langvarig Invaliditet til Følge; det kan derfor ikke antages, at Inddragelsen af disse Sygdomme under Ulykkesforsikringsloven vil medføre nævneværdige Udgifter.

Med Hensyn til det af Udvalget i Beretningen Sp. 4425—28 behandlede Spørgsmaal om at yde Erstatning for Ulykkes-